

להתגבר בכוחות עצמו על כל בעייה — היה מניח לו להמריא.

בקשה שאושרה

באפריל 1950 לא היתה לאליעזר סיבה לזייף את גילו. הוא קבל הזמנה לבקר בלש-כת הגיוס. דרכי היתה ברורה: להתגייס לחיל-האוויר.

הגשמת החלום הישן נראתה עתה קרובה מתמיד. הוא רץ לבדיקה רפואית, קבל סוג בריאות א', מילא טפסים, הדביק את תמונתו — אותן פיתח בעצמו — והתניב בפני מפקדו בבקשה לשלחו לקורס טייס. בקשתו אושרה מיד ללא כל עיכוב מיוחד.

לעבור, לעבור, לעבור

הקורס לא היה קל וחלק. היה צורך להתגבר על ערמות ערמות של לימוד תיאורטי. הוא בילה ימים ולילות בשקידה על החומר, שינן בעקשנות גם את אותם המקצועות בהם התקשה ואשר לא היו אהובים עליו במיוחד.

הגיע יום הבחינות המעשיות. חונצ'יק ישב ליד ההגה. הסימן ניתן. המנוע פתח בטיטורו. המדחף הסתמן לפני העיניים כעין גול מבריק ושקוף. המטוס הזדעזע. מלפנים מלבין המסלול. לפתע ניתקם הגלגלים מן הקרקע. אוויר. הוא משנן לעצמו בלי קול: "אסור להתבלבל. רק להאזין לפקודות הבור". חן. להבין אותן ולבצע. לעבור את הבחינה. לעבור. לעבור. לעבור. אני מוכרח לעבור.

ובבוקר נאה אחד בא היום הגדול: במי קום המטוסים, ניצב על שדה התעופה מסדר ענק של בוגרי הקורס. הרמטכ"ל לוחץ את ידי הטייסים החדשים, מצמיד לחזיתם את הכנפיים.

"תנו לי זמן!"

שוב חזר אליעזר לאהבת נעוריו: עם תום הקורס התמנה כמדריך טייס, המדריך הצעיר ביותר בחיל האוויר הישראלי, בן 21. ההדרכה הפעם רצינית יותר מאשר בגדנ"ע אוויר. אך אליעזר מבצע אותה באותה הרוח: מקדיש לחניכיו שעות על שעות. בזמן ה"שעורים" ומחוצה להם, עושה את כל שבי יכולתו שאיש מהם לא יכשל בבחינות ה"קשות".

קשה להכנס לתפקיד מדריך בחיל האוויר, אך פי כמה קשה לצאת ממנו. חונצ'יק רצה להתקדם, והיה עקשן. הוא ידע והשיג את שלו.

כל מפקדיו נבאו עתיד מזהיר לילד הצנוע והרהר שבכנס ערב אחד לחוג לתעופה והת' בונן בעיניים תמחות בטיסים הלבנים. ב"דים בטוחות החזיק בהנהגה מטוס הקרב וחג בשמים. מתחתיו, כמו על המפה, נראים הג' ליל והשומרון. יהודה והנגב. על פניו חולף מטוס דחף יהיר. אליעזר מחייך: "תנו לי זמן. גם אליו אנכי".

אלא שהזמן לא ניתן לו. כי בשבוע שעבר עמד צבא ההגנה לישראל דום: אליעזר חן, סגן, נפל במליון תפקידו.

העם

צ'יק או נפשי?

מדינת ישראל דרשה קורבנות רבים. הת' נועה הציונית היתה קורבנה הראשון. עד לאותו יום גדול, במאי 1948, היתה לתנועה מטרה ברורה: היא היתה המדינה בדרך. מוסדותיה היו הממשלה הניידת. בחרו בה כל קוני השקל בברוקלין ובבנימינה, בפאריס ובפרדס-חנה.

מאז השתנה הכל. המדינה בחרה בממשלה משלה. דעת היהודים בברוקלין ובפאריס שוב לא קבעה כמעט במאומה. אפשר היה לדרוש מהם רק שני דברים: לשלוח את כספם לארץ, או לבוא אליה בעצמם.

היתה זאת בחירה לא קשה. יהודים נמצאי בשפע, והם באו לארץ. רק קומץ קטן מהם היו ציונים. הם באו מפני שלצ' היה להם מקום אחר ללכת אליו, ומפני שהתעמולה של המדינה הבטיחה להם גן-עדן לאומי. אותה שעה ישבו רק הציונים בבתי-הספר, אספו תרומות לישראל. איש לא אמר להם שעליהם לעלות. איש לא אמר להם שאם הם נשארים בבתי-הספר הנוחים, הרי אין הם משתמשים עלוברים. כי דעה כזאת היתה יכולה להרגיז אותם. ואזי לצ'ק שאדם נרגז חותם עליו. הוא יכול להיות צ'ק קטן מאוד. מהו ההבדל? פחות מכולם הביע דעה מסוכנת זו דוד בן-גוריון, ראש ממשלת ישראל. הוא היה אחראי לתקציב המדינה. המדינה היתה זקוקה לכסף. אין אנו רוצים אלא את עזרתם.

זה היה לפני שבבטו של ראש-הממשלה נתחל בצריפי שדה-בוקר. בינתיים פרש רש' מית מתפקידו (אם כי עדיין לא מתואר). והדאגה לתקציב המדינה עברה ליורשיו. מצפוניו השתחרר מן הכבלים.

השבוע, עת התכנסו חברי הוועדה הפועל הציוני בירושלים, הגיע מכתב פרטי של בן. גיי. לאחד מחבריו. כשעיניו החבריים בתוכנו, נדהמו. אחר-כך התרגזו. במקום לקרוא את המכתב בשעת הוויכוח, כפי שהת' כחן הכותב, דחו אותו לפינת הברכות, אחרי מכתבו של הרב הראשי. אך אפילו שם עורר סערה.

שאל בן. גיי: "האם תתכן אחרי קום המדינה תנועה ציונית בלי חובת עלייה אי-שית? ואם תתכן — מהו ההבדל... בין ציונות בלי חובת עלייה לבין חיבה למדינת ישראל, המשותפת כמעט לכל יהודי...? מהי החובה האישית המוטלת על ציוני?"

ההסתדרות הציונית עומדת בפני סכנה ליתפץ למגננון שדרכו עוברים הכספים שיהיו דים מכל האמצעות מקדישים לבנין המדינה... קשה להניח שמגננון זה ראוי לשם של תנועה גואלת..."

היה זה מכתב נכון ואמין. אך הוא לא ילהיב את יורשיו של בן. גיי. בירושלים, האחראים לתקציב המדינה.

מדיניות

מדיניות מזהרת

במסדרונות מועצת הבטחון בניו יורק

מצאה עצמה מדינת ישראל בשבוע שעבר בבדידות מזהרת, בדידות אשר לא הט' ריח עצמו להסוותה או להצדיקה. הצעת ההחלטה המערבית בעניין התלונה הסורית על עבודות הפיתוח הישראליות בערוץ ה"ירדן לא נשאה חן לא בעיני הערבים ולא בעיני נציגי ישראל. אולם בעוד שאבן היה מוכן לקבל את ההחלטה בתור הרע במדי עוטו, הודיע שארל מאליק, נציג הלבנון, שהוא גם חבר המועצה, כי ארצו תתנגד לה. לאחר שגם נציג כרית המועצות הודיע על התנגדותו, נראה היה כי ההצעה לא

דת

יום הולדת

גשם דק טיפסף מעל ירושלים. כל הבוקר נשמעו מצד העיר העתיקה יריות מנשק או-סומטי, להן לא שם איש את לבו: הירושלי-מיים התרגלו מזמן למנגינת המקלע. אך אתה יחד התפשטו באוויר גם צלילים חד-שים: הפזמון החגיגי של הפעמונים שבי-

לגינור כורק תעודות של יוצאי ישראלי

פעמונים ונשק אוטומטי

שר את יום הולדתו החדש של האיש שעלה על הצלב כדי שלא תהייה עוד מכונות ירייה.

כבר בשעה 4 בבוקר אפשר היה לראות תור ארוך של ערבים, ערביות, וילדים מזונב לפני משרד הפנים. הם באו לקבל את הרש' יונות לעבור את הגבול ולקחת חלק ב"ת' פילת המולד בעיר מולדתו של ישו — בית-לחם.

"ברוכים הבאים!" הבאים היו מכל חלקי ישראל: ירושלים, יפו, רמלה, לוד, נצרת ועכו. בשעה 7 כבר הצטופפו ליד מע' בר מגדל-באום, בו הוקמה תחנ"ז מכס מיו-חדת, נוסף לתחנה הקבועה, שעסקה אותו יום בתיירים ודיפלומאטים בלבד.

סיסמת-ענק מצוירת בצבע כחול, שהג' שם שטף אותה, התנוססה על קיר הצריף על הגבול: "ברוכים הבאים!"

גם מעברו השני של הגבול הופץ הכל לי-קבלת פני הבאים: קציני וחילי ההגיון, לבו-שי כפיות אדומות ובגדי חאקי, יחד עם קבוצות שוטרים כחול-מדים ולבני-חגורות, הקפידו על כך שאיש לא יעבור את המח' סומים האנטי-טנקיים מבלי להיבדק בתחנת-המכס הירדנית. הם אסרו גם בכל תוקף את הצילום (ראה תמונה).

שם ערבי מוזר. אחד הנחרי השני התייצבו הערבים ליד שולחן ה"ב'קורת, הראו את תוכן סליהם: יותים, פ'תות, נעליים גור-ספות, תפוזים.

הירדנים נזהרו ועד מאד שמצ' יתגנב לר' שימות שם ערבי מוזר — שלמה מוזר, או בדומה לו. האו וחסידיו נאלצו להאזין מר' חוק, בנפש שוקקת, לצלילי הפעמונים ומ'טחי האש האוטומטית.

מפלגות

נאום הברבור

שעה 1.30 אחרי חצות במוצאי שבת אינה השעה הטובה ביותר להטריד עורכי עיתון. אולם הצעירים שהתמסרו לדפוס דבר בשעה זו השבוע לא יכלו לדקוק בעניני נימוסין. היתה להם מטרה חשובה מדי: להזים את דברי מנהיגם.

אותו יום התייצב דוד ליבשיץ, מנהיג המפלגה לאחדות העבודה, לפני מועצת נא' מניו, נאלץ לצערו להיווכח שאין הם נאמנים לו כל עיקר. ליבשיץ רצה אמנם לצרף את מפלגתו למפא"י, אך ביקש להעמיד לה תנ-

* כעבור רגע גירש. הלגינור את צלם ה' צולם הזה שחדר לשטח ירדני.